

РЕШЕНИЕ

№ 5499

гр. София, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10814** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Делото е образувано по жалба на ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], адрес на управление: [населено място], [улица], чрез адв. Д. Д., срещу Решение № ППИ – 266 / 14.08.2025 г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 54 – 22 – 4108 / 01.08.2025 г. срещу Разпореждане с изх. № С250022 – 137 – 0004058 / 14.07.2025 г., издадено от Д. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че неоснователно с разпореждането не е уважено искането за прекратяване на изпълнителното производство, поради наличие на изтекла давност. Поради това се иска от съда следното: 1) Решение № ППИ – 266 / 14.08.2025 г. на Директора на ТД на НАП – С. да бъде отменено; 2) изпълнителното дело № 22080012405 / 2008 г. да бъде прекратено, а задължението отписано (арг. от чл. 173 от ДОПК); 3) да се спре изпълнението на оспорения административен акт (Решение № ППИ – 266 / 14.08.2025 г.) до приключване на делото с влязъл в сила съдебен акт. В открито съдебно заседание жалбоподателят на ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], редовно призован, се представлява от адв. Д. Д.. Иска от съда да установи, че погасителната давност е настъпила по отношение на конкретни задължения. Не претендира разноски. Представя писмени бележки по предмета на делото.

Ответникът – Директор на ТД на НАП С., редовно призован, се представлява от юрисконсулт М. К.. Претендират се разноски. Представят се писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не се явява и не се представлява. Не изразява становище по съществуването на спора.

Съдът, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства, и след като обсъди

доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнителното дело № 22080012405 / 2008 г. срещу ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], за принудително събиране на публични държавни вземания.

ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], чрез своя представител адв. Д. Д., е подал възражение до Главен публичен изпълнител Д. Г., с което е поискано на основание чл. 171 от ДОПК, че задължения по ДОО, ДЗПО, ЗО, в размер на 27176. 75 лева са погасени по давност. Във възражението е посочено, че задължения по изпълнително дело № 22080012405 / 2008 г. в размер на 50 172. 28 лева също са погасени по давност. Поискано е от публичния изпълнител да отпише от данъчно – осигурителната му сметка посочените задължения, както и ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], да бъде уведомен за извършените от публичния изпълнител действия по отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

По повод на това възражение публичен изпълнител Д. Г. е издала Разпореждане с изх. № С250022 – 137 – 0004058 / 14.07.2025 г. В него публичният изпълнител е отказал да прекрати изпълнително дело № 22080012405 / 2008 г. поради обстоятелството, че погасителната давност за изчерпателно посочените вземания не е изтекла. Отделните вземания са обособени в различни позиции – общо 230 реда.

Недоволен от това жалбоподателят „ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], е оспорил Разпореждане с изх. № С250022 – 137 – 0004058 / 14.07.2025 г., издадено от Д. Г., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Жалбата е подадена до директор на ТД на НАП С. с вх. № 54 – 22 – 4108 / 01.08.2025 г. В жалбата е посочено, че публичните задължения са възникнали във връзка с декларирани осигурителни и данъчни задължения по декларация Обр. 6, подадени в периода от 2015 г. до 2019 г. Според жалбоподателя 5 – годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е изтекъл между 2021 г. и 2024 г. в зависимост от възникване на годината на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК въвежда абсолютна 10 – годишна давност, която не подлежи на прекъсване.

В хода на оспорването пред директор на ТД на НАП С. е установено, че в ТД на НАП С., срещу Е. К. Г., е образувано изпълнително дело № 22080012405 / 2008 г. за събиране на установени и изискуеми публични задължения, установени с декларации обр. 6 за периода от 2014 г. до 2019 г.

Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение по реда на чл. 221 от ДОПК. Поради липса на плащания от страна на задълженото лице и с оглед обезпечаване и събиране на просрочените публични задължения, по изпълнителното дело № 22080012405 / 2008 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022 - 022 – 0082568 / 07.11.2018 г. Наложено е заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверителни управление, находящи се в „Първа инвестиционна банка“ АД.

Според мотивите на Директора на ТД на НАП – С. задълженията на ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], не са погасени по давност. По банковите сметки е наложен заповед, който е спрял течението на срока на давността. Съгласно разпоредбата на чл. 202, ал. 1 от ДОПК, заповедът се смята за наложен от часа в деня на връчване на заповедното съобщение на банката. Заповедното съобщение е връчено на банката на дата 09.11.2018 г. От този момент давността е спряна.

Прието е от административния орган, че за публичните задължения за ЗО, ДОО, УПФ, данък върху доходите на физически лица, установени с декларации обр. 6 за период 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г., м. 01.2015 г., м. 02.2015 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 08.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., абсолютният 10 – годишен давностен срок, започнал да тече от 01.01.2016 г. ще изтече на дата 01.03.2026 г. Тоест абсолютната давност не е изтекла.

Директорът на ТД на НАП – С. е приел още, че за задълженията за ЗО, ДОО, УПФ, данък върху доходите на физическите лица, установени с декларации обр. 6 за период 01.01.2015 г. – 31.12.2015 г., м. 01.2016 г., м. 02.2016 г., м. 03.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., м. 06.2016 г., м. 07.2016 г., м. 08.2016 г., м. 10.2016 г., м. 11.2016 г., 5 – годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2017 г., тъй като задълженията са с дата на доброволно плащане през 2016 г., т. е. същите са били дължими през 2016 г. и е трябвало да бъдат платени през същата 2016 г.

Направени са сходни правни изводи и за останалите до края периоди.

Давността е била спряна още преди да изтекат 5 години с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022 - 022 – 0082568 / 07.11.2018 г., връчено на банката на дата 09.11.2018 г. Отделно от това, според административния орган, приложение намира и § 29, т. 1 от Преходни и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, съгласно който до отмяна на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага. Съгласно § 13 от Заключителните разпоредби на ЗИД на Закона за здравето, сроковете спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИППП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на ЗИД на Закона за здравето. Предвид на това, според директора на ТД на НАП – С. давността е спряла да тече от 24.03.2020 г. (датата на влизане в сила на § 29 от ЗМДВИППП), а неизтеклата до момента на спиране част от давностния срок продължава да тече след изтичането на 7 дни от обнародване на ЗИД на 33, т. е. от 21.05.2020 г. В обобщение, според директора на ТД на НАП – С., срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК трябва да се удължи с времето от 24.03.2020 г. (датата на влизане в сила на § 29 от ПЗР към ЗМДВИППП – обн. – ДВ, бр. 28 от 2020 г.) до 21.05.2020 г. включително – тоест с 59 дни.

В хода на съдебното производство е представено Постановление за налагане на обезпечителни мерки по изпълнително дело № 22080012405 / 2008 г. относно задължения в размер на 50 172. 28 лева (изх. № С250022 – 022 – 0064696 / 06.06.2025 г.). На основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 2, във връзка с чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК е наложен заповест върху вземане от трето задължено лице – работодател „Аргогруп Екзакт“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Това постановление е връчено на трето задължено лице – работодател „Аргогруп Екзакт“ ООД на дата 16.06.2025 г. От този момент давността отново е била спряна.

Така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, за която обжалваният акт е неблагоприятен и в преклузивния седемдневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, което налага извода за нейната допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Решението е издадено в производство по обжалване на Разпореждане с изх. № С250022 – 137 – 0004058 / 14.07.2025 г., издадено от Д. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., издадено на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, във вр. с чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК, във вр. с чл. 168, т. 3, и чл. 171, ал. 2 от ДОПК, във връзка с конкретно изпълнително дело по описа на ТД на НАП – С..

Решението е издадено в писмена форма, след обсъждане на наличните в преписката писмени доказателства и оплакванията на лицето, подало жалбата пред решаващия орган. Обжалваното по административен ред разпореждане също е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в компетентната Териториална дирекция на НАП-С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и в рамките на правомощията му. Разпореждането е издадено в предвидената

писмена форма и съдържа изискуемите реквизити.

по правото:

На основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в изрично посочените случаи.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Решаващият орган е приел, че от публичния изпълнител са предприети действия, които са спрели давността: В конкретния случай с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022 - 022 – 0082568 / 07.11.2018 г., връчено на банката на дата 09.11.2018 г., давността е била спряна. С това постановление, според решаващия орган, ефективно е наложена обезпечителна мярка по смисъла на чл. 202, ал. 1 от ДОПК.

Решаващият орган е приел също, че на основание параграф 29, т. 2 от Преходни и заключителни разпоредби на ЗМДВИП, във връзка с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП, давностните срокове се считат спрели да текат от 24.03.2020 г. и съгласно § 13 от Преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (обн. - ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) са възобновени, считано от 22.05.2020 г. Приел е също, че сроковете по чл. 171 от ДОПК спират да текат от 24.03.2020 г. (датата на влизане в сила на § 29 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците), като неизтеклата до момента на спирането част от давностния срок продължава да тече от 22.05.2020 г. предвид § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето.

В решението е посочено, че в случая давността за най – старите задължения, а именно за публичните задължения за ЗО, ДОО, УПФ, данък върху доходите на физически лица, установени с декларации обр. 6 за период 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г., м. 01.2015 г., м. 02.2015 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 08.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., абсолютният 10 – годишен давностен срок, е започнал да тече от 01.01.2016 г. и трябва да изтече на 01.03.2026 г. Посочена е датата 01.03.2026 г., доколкото към 10 – годишния срок се прибавят 59 дни (времето съответно на § 29 от ПЗР на ЗМДВИП).

Основният спорен въпрос между страните е дали давността е била прекъсвана с действия на компетентните органи спрямо жалбоподателя, съответно започнала ли е и от кой момент да тече нова давност.

Според настоящия състав неправилно в решението на директора на ТД на НАП – С. е прието, че

предприемането на действията за налагане на обезпечителна мярка (запор), описани в решението, имат за правна последица спиране на давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. В постановлението за налагане на обезпечителни мерки от дата 07.11.2018 г. изрично е посочено, че публичният изпълнител приема, че събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело № 22080012405 / 2008 г. в размер на 44647. 03 лева ще се затрудни. Това е самостоятелна преценка на публичен изпълнител в хода на изпълнително производство.

Действително, налагането на обезпечителни мерки, по аргумент от нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, има за последица спиране на давностния срок за събиране на съответното публично вземане. В случая обаче съдът счита, че запорът на банкова сметка, наложен с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022 - 022 – 0082568 / 07.11.2018 г., връчено на банката на дата 09.11.2018 г., представлява действие по принудително изпълнение, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като в ал. 2 на чл. 195 от ДОПК е предвидено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане (чл. 195, ал. 3, т. 1 от ДОПК) или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание (чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК). Анализът на посочената нормативна уредба, уреждаща подлежащите на обезпечение вземания, основанията за извършване на обезпечение, компетентния орган и реда за налагане на обезпечението, обуславя извод, че налагане на обезпечителни мерки по чл. 198, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ДОПК е допустимо и след образуването на изпълнителното дело. Доколкото съгласно чл. 220, ал. 1 от ДОПК изпълнителното дело се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния вискател, а в чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК е предвидена възможност, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, да бъде извършено обезпечение след получаване на изпълнителното основание, очевидно няма пречка и след образуването на изпълнителното дело да бъдат наложени обезпечителните мерки възбрана или запор.

В конкретния случай изпълнителното дело срещу ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], е образувано през 2008 г. До длъжника е било изпратено съобщение за доброволно изпълнение (изх. № 12405 – 000001 / 05.12.2008 г.). Но налагането на възбрана или запор след започването на изпълнителното производство (т. е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОПК), не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, съгласно която, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки (очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство по см. на чл. 221, ал. 1 от ДОПК), принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на запор, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно налагането на запор или възбрана в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характера на действие по принудително изпълнение.

В случая запорът от дата 07.11.2018 г. е наложен в хода на образувано изпълнително производство и не е обезпечителен, а изпълнителен запор и представлява действия по принудително изпълнение съгласно чл. 221, ал. 4 от ДОПК. Този извод не се променя нито от наименованието

на постановлението на публичния изпълнител - "за налагане на обезпечителни мерки", нито от посоченото правно основание за тяхното издаване - чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във вр. с чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК), нито от обстоятелството, че правното действие на запора като обезпечителна мярка (чл. 206 от ДОПК) е еднакво с правното действие на запора като действие по принудителното изпълнение – наложеният заповор след започването на изпълнителното производство е действия по принудително изпълнение по смисъла на чл. 215, ал. 1 от ДОПК. Поради това, в случая наложеният заповор няма сочения в обжалваното решение правен ефект на спираща давността обезпечителна мярка по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

Изпълнението върху вземания на длъжника от банка се извършва по правилата на чл. 228 от ДОПК. Незабавно след получаване на разпореждането за наложен заповор от публичния изпълнител банката или доставчикът на платежна услуга прехвърля дължимата от длъжника сума, посочена в заповорното съобщение, по сметката, посочена от публичния изпълнител. Наличието на суми по сметката и положителното (кредитното) салдо към датата на връчване на заповорното съобщение не са елементи от фактическия състав по налагането на заповора. Действието на заповора не обуславя наличие на суми по сметката към момента на връчване на заповорното съобщение. Те имат значение по отношение на последиците на наложения заповор и дали и кога вискателят ще бъде удовлетворен. (в този смисъл Решение № 4 от 16.06.2017 г. по т. д. № 3129 / 2015 г., Търговска колегия, II т. о. на ВКС).

Заповорът върху банкова сметка на длъжника е същинско изпълнително действие, целящо при налична сума пълно удовлетворение на публичния вискател. Заповорът върху вземане обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице (банката) да пази заповорираната сума.

По отношение на възражението на жалбоподателя, че не е уведомен за ПНОМ и към момента на издаването му и налагането му, трябва да се има предвид, че заповорът се счита за наложен с получаване на заповорното съобщение. Връчването има отношение към възможността за обжалване от страна на длъжника. То няма отношение към действието на заповора, който се счита наложен с получаване на заповорното съобщение от банката. В този смисъл и заповорът е изпълнителен способ, който прекъсва давността.

Съдът намира, че давността е била прекъсната с налагане на заповор въз основа на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022 - 022 – 0082568 / 07.11.2018 г., от деня на връчване на заповорното съобщение в банката на основание чл. 202, ал. 1, във вр. с чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК на дата 09.11.2018 г. Оттогава е започнала да тече нова 5 годишна давност.

С молба от дата 28.01.2026 г. от страна на ответника са приложени общо три разпореждания: Разпореждане за изпълнение на заповорно съобщение (Изх. № С 190022 – 029 – 0057842 / 11.11.2019 г.) Разпореждането е издадено на основание чл. 228, ал. 1 от ДОПК – изпълнение чрез прехвърляне на сума от банкова сметка на длъжник. Заповорното съобщение е връчено на банката на дата 14.11.2019 г.; Разпореждане за изпълнение на заповорно съобщение (Изх. № С230022 – 029 – 0010863 / 20.03.2023 г.). По това разпореждане е получен отговор от ПИБ АД, че по сметките на „ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], и на Е. К. Г., като физическо лице, няма авоар за покриване на задълженията. Разпореждането е получено от банката на дата 21.03.2023 г.; Разпореждане за изпълнение на заповорно съобщение (Изх. № С240022 – 029 – 0040818 / 24.09.2024 г.).

По отношение на тези разпореждания за изпълнение на заповорно съобщение, адресирани до банката, в която е наложен първоначалният заповор, съдът намира, че същите няма самостоятелен правен ефект, предвид нормата на чл. 202, ал. 1, предложение първо от ДОПК. Тази разпорежба

установява правилото, че запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката, а съгласно предложение второ на същата разпоредба от ал. 1, подлежат на запор всички видове банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление от длъжника.

В случая, след като запорното съобщение е получено в тази банка на датата 09.11.2018 г., то е ясно, че запорът е наложен и посочената банкова сметка, която е без авоар, е блокирана до размера на запора срещу евентуални бъдещи постъпления и не е необходимо издаването и съответно изпращането до банката на каквото и да е последващо „разпореждане за изпълнение на запорно съобщение“. Предвид горното съдът намира, че издаването и изпращането до банката на това „разпореждане за изпълнение на запорно съобщение“ е действие, което може да извършва публичния изпълнител, но което няма характера на ново и самостоятелно „действие по принудително изпълнение“ и което отново да прекъсва давността на собствено основание, т. к. насочването на изпълнението чрез налагане на запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в същата тази банка, вече е било извършено с Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и изпратеното в негово изпълнение и получено в същата банка, запорно съобщение.

Във връзка с посоченото дотук се налага изводът, че като правни явления по отношение на конкретни публични задължения спирането и прекъсването на давността не могат да съществуват едновременно. Давността или е спряна и не тече, или е била прекъсната и тече нова. Ако е спряна, погасителната давност може да бъде прекъсната. Тя може да бъде прекъсната и докато тече. От прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл. 172, ал. 3 от ДОПК). След като е била прекъсната, погасителната давност отново може да бъде спряна. Така във времето може да има поредица от спирания и прекъсвания на погасителната давност, т. е. спирането и прекъсването могат да се редуват, но давността не може да е едновременно спряна и прекъсната.

С оглед на всичко посочено дотук съдът намира, че издаденото Решение № ППИ – 266 / 14.08.2025 г. на Директора на ТД на НАП – С., както и Разпореждане с изх. № С250022 – 137 – 0004058 / 14.07.2025 г., издадено от Д. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., трябва да бъдат отменени, а преписката върната. При новото произнасяне органът трябва да съобрази тълкуването на относимите разпоредби от ДОПК, така както е осъществено в настоящия съдебен акт. Това означава, Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022 - 022 – 0082568 / 07.11.2018 г., респ. Постановление за налагане на обезпечителни мерки по изпълнително дело № 22080012405 / 2008 г. (изх. № С250022 – 022 – 0064696 / 06.06.2025 г.), с което на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 2, във връзка с чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК е наложен запор върху вземане от трето задължено лице – работодател „Аргогруп Екзакт“ ООД, ЕИК[ЕИК], да бъдат разгледани от публичния изпълнител като юридически факти, които прекъсват давността (а не като такива, които я спират), и въз основа на това да се прецени спрямо всяко едно прекъсване дали за съответните публични задължения е изтекла новата 5 – годишната давност.

От гледна точка на настоящия случай това означава, че относителната давност от 5 години е била прекъсната на дата 09.11.2018 г. Тогава Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022 - 022 – 0082568 / 07.11.2018 г. е било връчено на „Първа инвестиционна банка“ АД. От този момент публичният изпълнител трябва да изчисли какъв срок е изминал и дали той не надхвърля 5 години. В зависимост от това изчисление трябва да се прецени и запорът върху

вземане на длъжника от трето задължено лице – работодател „Аргогруп Екзакт“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Във всички случаи това постановление (с изх. № С250022 – 022 – 0064696 / 06.06.2025 г.) има значение за сроковете на давността, които са започнали да текат от дата 01.01.2019 г.

Погасителната давност за данъчни задължения е два вида – абсолютна и относителна. Абсолютната 10 - годишна давност не спира и не може да бъде прекъсната. Давността, която може да бъде спряна или прекъсната, е относителната. Затова в разпоредбата на чл. 171, ал. 2 ДОПК е установено, че с изтичането на 10 – годишен давностен срок се погасяват всички публични задължения *независимо от спирането или прекъсването* на давността.

Във връзка с това настоящият състав намира за неправилни изложенията в обжалваното решение на ответника съображения за продължаване на давността, съгласно § 29, т. 2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на този закон до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, а според т. 2 на § 29, освен в случаите по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение. Последната разпоредба въвежда ново основание за спиране на давността, наред с тези по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, като срокът за новото спиране е до отмяна на Извънредното положение – 13.05.2020 г. След отмяната на Извънредното положение давността продължава да тече. Тази разпоредба обаче не препятства действието на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК и след изтичането на този срок давността се брой за изтекла, независими от основанието за спиране. В § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, се посочва, че до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, но тази разпоредба не продължава срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, както е прието от решаващия орган (ответник по делото). Смесът и целта на разпоредбата са да не изтече давностният срок при действието на обявеното извънредно положение, съгласно чл. 3, т. 1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, което е привременна мярка за защита интересите на кредитора, неспособен да действа поради наличието на извънредни непредвидени обстоятелства. Тази мярка престава да действа с настъпване на събитието, визирано в хипотезата на § 29, т. 1 (отмяна на извънредното положение), действието ѝ е обвързано с определен срок, след който правните последици, породени от това действие отпадат. Няма и не може да има за последица продължаване на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК със срока на действие на § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение.

В тази насока е и формираната практика на ВАС. Така например в Решение № 3661 от 05.04.2023 г. по адм. д. № 3513 / 2022 г., Осмо отделение на ВАС е посочено, че § 29 от Преходните и заключителни разпоредби на този закон *„временно отлага* погасяването на задълженията поради изтичане на абсолютната давност, но само докато трае извънредното положение. Тази разпоредба обаче **не удължава и не спира срока** на абсолютната давност, за което свидетелства разликата при формулиране на т. 1 и т. 3 и 7 от същия параграф.”

За пълнота на изложението трябва да се посочи, че принципно по отношение на данъчните задължения е валиден следният извод: важна особеност на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК е, че той започва да се брой винаги от 1.01. на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение и изтича принципно винаги на 1.01. след десет години. Така за 2020 г. са възможни само две хипотези – изтекъл срок на 1.01.2020 г. преди датата на влизане в сила на Закона (24.03.2020 г.) и започнало броене на срок от 1.01.2020 г. преди датата на влизане в сила на Закона.

В този смисъл за ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], по отношение на най – старите задължения на едноличния търговец, а именно - за публичните задължения за ЗО, ДОО, УПФ, данък върху доходите на физически лица, установени с декларации обр. 6 за период 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г., м. 01.2015 г., м. 02.2015 г., м. 03.2015 г., м. 04.2015 г., м. 05.2015 г., м. 06.2015 г., м. 07.2015 г., м. 08.2015 г., м. 09.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г., абсолютният 10 – годишен давностен срок, започнал да тече от 01.01.2016 г. е изтекъл на дата 01.01.2026 г. Към тази дата към срока, по изложените по – горе съображения, не трябва да се прибавят 59 дни. Изводът обаче е валиден, ако при новото изчисляване на сроковете, съобразно мотивите в настоящото решение, публичният изпълнител не достигне до извод, че междуременно относителната 5 – годишна давност е изтекла.

По изложените съображения обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него разпореждане на публичен изпълнител при същата дирекция, са незаконосъобразни и подлежат на отмяна. След отмяната им преписката трябва да се върне на ТД на НАП, съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, като при липса на други обстоятелства, освен изложените в настоящето производство, административният орган (публичният изпълнител) трябва да изчисли сроковете на давността и се произнесе по начина, посочен в мотивите на настоящото съдебно решение.

Така мотивиран и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, съдът,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на ЕТ „Евгени Георгиев – Кей - 42“, ЕИК[ЕИК], Решение № ППИ – 266 / 14.08.2025 г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба вх. № 54 – 22 – 4108 / 01.08.2025 г. срещу Разпореждане с изх. № С250022 – 137 – 0004058 / 14.07.2025 г., издадено от Д. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С250022 – 137 – 0004058 / 14.07.2025 г., издадено от Д. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., и **ВРЪЩА** преписката на публичния изпълнител за изпълнение на дадените с настоящото решение задължителни указания.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.